

FITS 2011

Anul XVIII, nr. 4, 30 mai

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

AP LAUZATE

Cînd am auzit cît a dat Prințesa Beatrice pe pălăria aia cu coarne de cerb cu care a venit la nunta Prințului William, am zis că n-are toate țiglele pe casă! Păi eu din șase nuci de cocos, patru puișori de bambus și un snop de flori indigene fac trei pălării de gală. Și tot îmi mai rămîne de un sutien și două cingători rituale!

Artistă a poporului din Caraibe, interpretînd cîntecul tradițional *Mi-am pus ananas în păr*, pe care l-a învățat de la bunica ei, cea mai bună coafeză din sat.

Tradiții ce leagă Comunități

Vibrantă, înălțătoare, divină, transfiguratoare... Astfel poate fi caracterizată muzica pe care Shaun Davey a adus-o în fața și în inimile publicului sibirian la concertul din Biserica Romano-Catolică „Sfânta Treime” din Piața Mare. Pe chipurile celor adunați acolo se citea emoția, felul în care această muzică îi făcea să rezoneze și să se desprindă parcă de pământ, uniți într-o singură simțire, schimbați de întregirea eului prin contopire în ceva sublim, măreț, aflat deasupra tuturor. Nu puțini au fost

Deși desfășurat în interiorul unei biserici (lucru excepțional din punct de vedere al acusticii sălii), concertul lui Shaun Davey nu a fost unul cu tentă religioasă, cel puțin nu explicit. Fiindcă tema morții te face, inevitabil, să meditezi la viața de dincolo, iar abordarea „veselă” a morții e o dovadă că cei care și-au scris epitaful în Cimitirul de la Săpânța erau oameni cu credință în viața veșnică, altfel tema morții ar fi însemnat pentru ei tema sfârșitului și le-ar fi imprimat o stare de tristețe, iar nu de optimism hătru specific înțelepciunii populare. Concertul, desfășurat în prezența directorului Festivalului, a domnului John Morahan, Ambasadorului Irlandei în România și a altor persoane de vază a avut următorii participanți (sper să nu omit pe nimeni): solista Rita Connolly, solistul

culture ireland
cultúr éireann

promoting Irish arts worldwide
cur chun cinn ealaíona na hÉireann ar lúd na cruinne

textul și mesajul melodiilor. Cert este că nici una dintre piesele interpretate, atât în prima parte, cât și în cea de-a doua, nu s-a asemănat cu vreo alta. „Buchetul” a fost alcătuit din cântece unice, fiecare diferind atât ca ton cât și ca tematică de toate celelalte, încercându-se o parcurgere exhaustivă a tuturor genurilor abordabile pe acest segment. E demn de remarcat faptul că o astfel de paralelă între culturi atât de îndepărtate, dar cu un fond arhaic și afinități comune, cum sunt cea irlandeză

© Scott Eastman

acea care au avut în colțul ochiului o lacrimă de bucurie, de speranță. A fost o experiență copleșitor de emoționantă. Așa cum sublinia dl. Constantin Chiriac, directorul Festivalului, în scurtul cuvânt de deschidere a concertului, credința în Dumnezeu completează și desăvârșește sensul pe care îl au Comunitățile, dat fiind că ceea ce ne leagă unii de alții e prezența unui ideal, a unui crez superior, care să ne facă să ne depășim pe noi înșine și, întorcându-ne spre Cer, să ne întoarcă spre semeni cu o nouă atitudine. Era exact gândul pe care îl avusesem și eu meditând la tema Comunităților, că noi am dat un nume nou pentru un principiu vechi, folosit încă din primele secole de Creștinism, unde credința a fost numită „religie” după verbul latin „religo, religare” cu sensul de legare a omului de oameni, comuniune, iar adunările care mai târziu au devenit biserici se numeau... Comunități!

Liam O'Flynn, „un cimpoier, vocal, muzicieni și dirijor irlandez”(citat de pe coperta C.D.-ului de prezentare), orchestra Filarmonicii de Stat Sibiu, Corul Catedralei Ortodoxe și cel al Facultății de Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu. În prima parte au fost interpretate compoziții inspirate din folclorul irlandez, iar în partea a doua, „Vocile din Cimitirul Vesel de la Săpânța”, însumând compoziții muzicale semnate Shaun Davey pornind de la textele-epitaf de factură naiv-folclorică înscrise pe Crucile Cimitirului Tradițional Maramureșean. Personal, am fost mult mai fascinat de prima parte, cu melodii irlandeze care, datorită ritmurilor celtice, cât și a prezenței instrumentelor specific irlandeze, a reușit crearea unei atmosfere unice, extrem de vibrante și înălțătoare. Însă am observat că partea a doua, românească, a stârnit mai multe aplauze, probabil și din cauză că publicul înțelegea mai bine

și cea maramureșeană, vine din partea unui „irishman” care ia în serios un astfel de proiect și îl duce la capăt cu înalt profesionalism, reușind să surprindă prin originalitatea demersului și prin valoarea culturală de netăgăduit. Proiectul ia naștere pornind de la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu 2009, cu sprijin din partea Ministerului Culturii din Irlanda, bazându-se apoi pe colaborarea Bisericii Evanghelice Sibiu, a Bisericii Reformate din Sighetu, Maramureș, a Corului Teologic Ortodox din Sibiu coordonat de prof. dr. Sorin Dobre, ajungând la o nouă dimensiune, odată cu implicarea lui Peter Hurley, organizatorul Festivalului „Drumul lung spre Cimitirul Vesel” din august 2010. Iată o nouă punte, excepțională ca anvergură, de „religare” între Comunități!

Vlad Părau

» spectacole lectură

Start la vânătoarea de balene

Balena din Belfast de Jimmy McAleavey

La ce sunt bune spectacolele lectură?!

În primul rând, ele reprezintă șansa unui text de a ajunge la spectatori. Suntem cu toții de acord că o piesă nu are valoare teatrală decât în momentul în care este realizată scenic. În cazul unei piese nereprezentate scenic, nu putem vorbi de valoare decât în parametri literari.

Spectacolele lectură pot fi privite ca un fel de trambulină pentru toți săritorii de performanță, care testează terenul, măsoară înălțimile din ochi, se consultă între ei, înainte de a executa săritura în bazinul formelor fixe.

Din punct de vedere al textului, spectacolul lectură constituie șansa de a ieși din pagină și de a se face auzit. Bineînțeles, în această formă hibridă de prezentare a unui text nu poate fi vorba de o substituție totală a reprezentării scenice, deoarece spectacolul lectură – ca abordare formală, rămâne o „prezentare”, care, în cele mai fericite împrejurări,

poate fi o prezentare inteligibilă și bine articulată a textului original.

Sâmbătă a avut loc prima întâlnire a vânătorilor de spectacole lectură, prilejuită de *Balena din Belfast* de Jimmy McAleavey.

The Sign of the Whale a câștigat anul acesta premiul întâi la concursul organizat de Stewart Parker Trust (organizație înființată în anul 1989, în memoria autorului cu același nume, care susține încurajarea dramaturgiei contemporane irlandeze).

Traducerea în limba română a fost avantajată de munca dramaturgului Peca Ștefan, care nu a redat o traducere literală a textului original, urmărind mai degrabă redarea sensului unui dialog și nu traducerea exactă a cuvintelor.

Chiar și titlul a suferit modificări, *Semnul balenei* trimițându-ne într-o zonă a interpretării semiotice, mai degrabă, decât a perspectivei dramatice cuprinsă în titlul *Balena din Belfast*. Structura internă a textului urmează această logică a demonstrării sau a negării existenței unei balene în Belfast. Belfastul este redat publicului ca un oraș sângeros, un câmp de luptă minat, cu multe conflicte, neînțelegeri și

crime, iar balena semnifică dorința oamenilor de a se salva, de a-și găsi resorturi în imaginație, în fantastic și ireal.

Autorul, prezent la întâlnire, a povestit că sursa inspirației pentru acest text nu a fost vreo metaforă, istorisire biblică sau poveste mitică, ci un fapt real: „în 1977 o balenă a eșuat într-un port mic din Derry, iar oamenii au aruncat cu pietre în ea. Am vrut să scriu acest text pentru a fixa, cumva, o memorie nescrisă a orașului Belfast, o anumită stare conflictuală care a existat în Belfast și care acum începe să dispară.”

Doi orbi, Dermot de 50 de ani, și Tony de 14 ani, se întâlnesc într-o cameră de spital și refac traseul care i-a adus aici. Cei doi se dovedesc a fi, de fapt, pe poziții total opuse, dar urmăresc același lucru: aflarea și susținerea Adevărului. Balena este un simbol al imposibilului care se produce: aflăm de la

știri că o balenă moartă a fost găsită.

Legat de realizarea spectacolului lectură, regizorul Anca Bradu a mărturisit că cel mai greu a fost concretizarea cinismului și regăsirea geografiei fixe a Belfastului, fapt care a dus la tăierea multora dintre numele de străzi prezente în traducere.

Discuțiile care au urmat spectacolului lectură au fost moderate de Cătălin Ștefănescu, o prezență călduroasă și o gazdă relaxată, având darul de a crea o atmosferă prielnică dialogului și opiniilor publice. Să nu uităm, totuși, că spectacolul lectură este evenimentul de debut al textului în conștiința noastră colectivă, iar autorul este, sau ar trebui să fie, personajul central al discuțiilor de după.

Pentru autor, spectacolul lectură de la Sibiu poate veni ca o certitudine a valorii dramatice a textului, care rezistă la traducere, rezistă la schimbarea mediului cultural și a referințelor geografice și istorice. Dovada: „spectacorii români au râs în aceleași locuri ca și spectatorii irlandezi”.

Alexandra Păzgu

Cemetery gates - Portile cimitirului

S-ar cuveni să încep cu o poezie marca „Cimitirul Vesel” – un alt brand de țară, chiar dacă e situat deasupra Grădinii Carpatice – dar, deși moartea nu ocolește pe nimeni și nu ține cont de etichete, muza nu îmi este favorabilă în momentul în care scriu aceste rânduri. Ar trebui, poate, să o disciplinez, dar aș cădea într-o extremă și, după cum istoria ne învață și reinvață, extremele nu sunt benefice.

Concertul de la biserica romano-catolică a avut la bază muzica lui Shaun Davey, interpretată de muzicienii Filarmonicii de Stat Sibiu, de corul bărbătesc al Facultății de Teologie „Andrei Șaguna” și de corul Catedralei Mitropolitane Sibiu, împreună cu solista Rita Connolly și cimpoierul Liam O'Flynn. Simbioza muzicii irlandeze cu cea balcanică este rezultatul muncii de cercetare a lui Shaun Davey, întreprinsă atât pe teritoriul Maramureșului, cât și în muzicologia irlandeză.

Ideea că pentru a te putea mântui trebuie să suferi este luată în derâdere de epitafurile din cimitirul de la Săpânța, alături de soarta implacabilă a omului. Textele acestea prind o mai mare încărcătură emoțională pentru cei care le ascultă cântate de cor, acompaniat de o muzică a cărei forță lasă impresia că statuile și picturile sfinților, din monumentală clădire, au prins viață pentru a se bucura de frisoanele care urcă și coboară pe coloana vertebrală. Ironia din poeziile naive, dar totodată populare, meșterite de săteni pentru a-și îndulci necazul-ultim pe care, însă, nu îl mai pot depăși, oglindește, în câteva cuvinte, viața unui om, a unui consătean. La acestea se adaugă și picturile cu care sunt pavozate crucile și în care, pe o suprafață de niciun metru pătrat, este surprinsă o scenă din viața răposatului. Dorința de a păcăli moartea se naște în toți oamenii odată ce se deprind cu mersul lucrurilor pe pământ, iar efemeritatea este de multe ori combătută printr-o amprentă perenă menită să păstreze amintirea vie a mortului.

Nu am timp să trăiesc pentru că fac prea multe planuri („Lost within my plans for life”) este parafrizarea unui vers dintr-o melodie a formației Pantera, titlu pe care l-am ales și pentru articolul de față, vers care surprinde tocmai natura umană, conștientă că un final va veni negreșit, dar inconștientă că acesta poate fi foarte aproape. Concertul, propus de Shaun Davey, mi-a reamintit de această melodie și de fiorul pe care îl simt doar ascultând o muzică pe cât de înșelător de frustă, pe atât de fin șlefuită, fior la care a colaborat și locația iscusit aleasă.

Ștefania Dogariu

APLAUZE
2-3

Despre obișnuință - cu Radu Afrim

Scriitoarea israeliană Savyon Liebrecht ne oferă un text al cărui subiect se pretează perfect unui spectacol al lui Radu Afrim. Revenind în casa familiei sale după o perioadă de fix douăzeci de ani, Mari (Oxana Moravec)

regăsește, pe lângă un întreg șir de amintiri, un personaj cu ajutorul căruia va ajunge, fără ca măcar să-și dorească, la o rememorare a tuturor lucrurilor trecute. Iar dacă textul se mulează perfect cu producția teatrului „Toma Caragiu” din Ploiești, Andi Vasluianu își interpretează personajul asemeni unui personaj de film. Atenți și cu un temperament foarte iute, conturează foarte bine profesia sa – cea a unui agent imobiliar. Cu toate acestea, pălește în fața femeii pe care, avem să aflăm, o cunoaște foarte bine.

Apartinând unei familii de evrei, micuța Mirele, deși răsfățată de tatăl ei, simte neînțelegerile care au loc mereu și mereu. „De ce îi iei flori dacă nu le vrea?”, spune micuța, presimțind, parcă, toate cele ce aveau să urmeze.

Obsedată de tema morții, mama sa, victimă a Auschwitzului, nu își poate manifesta dragostea față de fiica sa, deși, spune ea, „în sinea ei, copilul știe cât de mult o iubesc.” Poate singurul lucru care le leagă pe acestea, exceptând legăturile de sânge, este dorința de a părăsi casa în care stau, conștiente fiind de drama în care se află. Astfel, preocuparea lui Radu Afrim pentru acest fel de suferință umană, continuă.

Iuliana Vilsan, răspunzătoare și de scenografia din *Herr Paul* (premiat UNITER în anul 2010), creează și aici un univers cuceritor, potrivit-se minunat

cu ilustrațiile muzicale, semnate de același Radu Afrim.

Fiecare personaj posedă o dramă, fie că o conștientizează sau nu, însă la baza tuturor acestora stau obiceiuri. Probabil singurul personaj neviciat încă, este micuța Mirele, care, la doar șaisprezece ani, se vede în mijlocul tuturor acestor obiceiuri transformate în obsesii, pe care Simon le cunoaște foarte bine și care vor duce, bineînțeles, la distrugerea întregii familii. „Puiul de irakian” amintit mereu în discuțiile din casă, ajunge să aducă la lumină „tot adevărul”. Fiecare întâlnire în familie are rolul de a descoperi adevărul. Casa înmagazinează toate aceste suferințe, care se redescoperă o dată cu Simon, personaj foarte coerent de la un capăt la celălalt al spectacolului.

Pentru cei neobișnuiți cu spectacolele lui Radu Afrim, probabil, o poveste fascinantă, fermecătoare, ce reușește în numai două ore să scoată la lumină neregulile unei familii fără ieșire. Este o lume care te absoarbe înăuntru, nu printr-o forță negativă manifestată direct, ci, dimpotrivă, publicul se lasă în voia poveștilor care, deși la o primă vedere pot fi acuzate de o ușoară banalitate, au înăuntru lor viața care face spectacolul de teatru să fie viu. Toate la un loc, cu contribuția esențială a Iulianei Vilsan în ceea ce privește decorul (și, bineînțeles, a priceperii regizorale), conferă o libertate fantastică, atât actorilor, cât și publicului, purtat lin în interiorul acestui univers care se trăiește pe sine.

Cristian Opris

© Scott Eastman

FLORARIA
Bouquet
experiența ne
recomandă...

www.bouquetsibiu.ro

JURNALUL NATIONAL
cel mai citit ziar de calitate din România

576.000 de cititori în fiecare zi!

*conform rezultatelor SNA FOCUS

Războiul unui nebun

Războiul unui nebun este one-man show-ul pe care Ascanio Celestini l-a prezentat în calitate de dramaturg, regizor și actor. Din punct de vedere artistic, această triplă identitate a omului de teatru italian a servit construirii și reprezentării unei arhive de amintiri pe care, deși nu le-a trăit sau experimentat în mod direct, le-a auzit de atâtea ori sub formă de povești, încât le-a asimilat până la gradul în care a ajuns să se identifice cu ele, să le considere o parte a experienței sale personale. Poate datorită faptului că majoritatea respectivelor amintiri i-au fost relatate tocmai de o persoană foarte apropiată, tatăl său, sau poate din cauză că este vorba despre întâmplări care s-au petrecut în orașul natal pe care îl cunoaște atât de bine, a reușit să transpună în cuvinte o hartă reală a orașului Roma, dar și geografia trăirilor sale interioare.

Ascanio Celestini este singur pe scenă. Câteva elemente definesc spațiul în care se află, revelând o cameră mică cu pereți metalici, argintii, delimitată de câteva neoaie. Actorul nu părăsește nicio clipă acest spațiu, care nu îi permite să se

deplaseze prea mult, sau să se manifeste prea zgomotos; preferă să stea pe un scaun, abordând, la început, atitudinea povestitorului care se străduiește să păstreze o nuanță obiectivă pe toată durata discursului său, dar care nu reușește și încă de la primele fraze rostite se întrezărește o reală implicare emoțională. Totuși, prezența lui vie și forța imaginilor pe care le transmite contrastează puternic cu simplitatea și austeritatea decorului. Poveștile despre un război care a marcat mai multe generații sunt relatate, treptat, pe mai multe tonuri: cu detașarea omului care nu s-a confruntat cu astfel de evenimente, cu melancolia fiului care știe că, spre deosebire de tatăl său, are o viață mai liniștită și lipsită de preocupări privind supraviețuirea în cele mai aspre condiții, cu paranoia omului viu care ia în calcul posibilitatea repetării unor astfel de împrejurări politice și sociale... Aceste salturi repetate, în ceea ce privește abordarea textului, constituie o performanță care nu-i poate fi contestată actorului.

Artistul italian a știut cum să creeze o atmosferă care să completeze relatările sale, folosindu-se, în mod special, de acele neoaie care funcționau la capacitatea lor maximă, pe când lumina reflectoarelor se estompa, în momentele în care vroia să evidențieze venirea nopții, de exemplu. Muzica imita când cântecul greierilor, când niște note melancolice, reliefând, oarecum, viziunea regizorală cu privire la narațiune. Deși miezul textului dramatic este adevărat și autentic, Ascanio Celestini nu a ascuns faptul că unele momente sunt pure plămuiuri ale imaginației sale, accentuând, totuși, un aspect important: atât amintirile părintelui său, cât și fantasmalele minții sale de dramaturg, au avut același unic catalizator – experiența războiului.

Lucia Bucurenciu

© Mihaela Marin

PARTENER DE EVENIMENT

FARMEXIM

Oamenii fac diferența

Jurnal de membru al comunității FITS

Întâlnirea cu FITS a fost dragoste la prima vedere. S-a întâmpnat acum 3 ani, când curiozitatea și dorința de implicare m-au îndemnat să mă alătur echipei de voluntari. Și n-am regretat. Emoțiile, trăirile intense, întâlnirile spectaculoase și, mai ales, regăsirile surprinzătoare sunt ingredientele pe care le-am gustat luând parte la acest festival și sunt convinsă că și voi v-ați bucurat sau poate vă veți bucura de aroma lor. Nu contează că sunteți simpli spectatori sau voluntari, artiști sau membri din staff-ul evenimentului. FITS reprezintă un moment unic care cucerește pe oricine cu magnetismul său. Cea de-a XVIII-a ediție a debutat în forță, cum ne-a obișnuit. Gândit până în cele mai mici detalii, festivalul mă uimește an de an. Uneori, evenimentele de acest gen ajung să cadă în rutină. Te aștepti să vezi aceleași fețe colorate și zămbitoare, aceleași decoruri și, mai ales, banala și neobosita mulțime curioasă. La Sibiu e altceva. Ajuns deja la vârsta majoratului, FITS e ca un vulcan. An de an, erupe energie pozitivă și inovație. Cei care sunt „de-ai casei” s-au obișnuit deja cu viața de festival și mă întreb: oare cum ar fi ca dl. Johannis să aibă minunata idee de a-și transforma orașul într-o sărbătoare continuă? O fiesta permanentă, în care comunitatea FITS să se desfășoare în voie, fără să se gândească la momentul în care va intra din nou în rutina de zi cu zi, cortina să nu mai cadă niciodată.

Revenind cu picioarele pe pământ, trebuie să mărturisesc faptul că ediția de anul acesta întrece orice așteptări. Vremea e MINUNATĂ, programul evenimentelor este unul deosebit, iar mulțimea de turiști ajunsă în orașul lui Hermann întregeste tabloul unui festival de succes. Terasele sunt aglomerate, sălile de spectacol sunt umplute până la refuz, străzile sunt animate iar atmosfera e una de vacanță. Ți-ai putea dori ceva mai mult de atât când ai în jur așa de multă culoare și la fel de multe motive pentru care să spui din tot sufletul că viața e într-adevăr uimitoare...?

Așadar, tot ce vă rămâne de făcut e să vă bucurați din plin de peisaj și de momentele speciale pe care echipa FITS vi le-a pregătit pentru această ediție. Personal așa am să fac, și asta deoarece show-ul abia a început și se anunță a fi unul remarcabil, pe care toți îl vom ține minte multă vreme de acum încolo. Indiferent că alegeți să vedeți o piesă de teatru sau un spectacol de dans, ori să vă relaxați la concertele și evenimentele din aer liber, important e că sunteți aici și, indirect, faceți parte din comunitatea FITS. Încărcați-vă bateriile cu o porție consistentă de cultură! Face bine la suflet!

Andreea Radu

Lulu

„Ca o piesă de teatru așa este viața: nu interesează cât de mult a ținut, ci cât de frumos s-a desfășurat” (Seneca)

Spectacolul *Lulu* de Frank Wedekind, în regia lui Silviu Purcărete, este o producție a Teatrului Național „Radu Stanca”, de care ne-am putut bucura și în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu.

Conceptută ca un joc teatral unic, *Lulu* șochează, impresionează, te ține captiv, cu ochii ficși, te pătrunde și rămâne acolo, într-un colțșor din tine. De ce? Pentru că acest spectacol, dincolo de faptul că înfățișează o poveste de viață cutremurătoare, vorbește despre condiția umană, despre omul care, deși are totul pentru a putea fi fericit, caută obsesiv și ajunge, în cele din urmă, să piardă nu atât bogăția, cât pe sine însuși, să piardă din valoarea lui, să decadă. E ceea ce i se întâmplă personajului principal, care prin relațiile cu oamenii bogați, se ridică în societate, ca apoi să cadă în sărăcie și prostituție. Actrița Ofelia Popii interpretează rolul tinerei Lulu, ce caută bogăția și celebritatea, găsindu-le prin intermediul bărbaților din viața ei, care au un statut social excepțional. Lulu este inconstantă pe plan sentimental, de aceea nici un bărbat nu reușește să trezească în ea adevărate sentimente de iubire, motiv pentru care ea va

© Sebastian Marcovici

se joacă în mijlocul lor, foarte aproape, simțind și trăind monstruoasa tragedie, alături de actori. Acțiunea spectacolului este unitară și se desfășoară pe parcursul a 2 ore și 40 de minute, înfățișând cât poate să decadă o ființă umană, prin ce mizerii și

ajunge să ducă o viață mizeră, deși fusese o femeie iubită și adorată de mulți bărbați. Spectatorii se află lângă scenă, pe niște bănci așezate în formă de amfiteatru și toată acțiunea

noroaie este posibil să i se târască trupul și sufletul, atunci când rațiunea și principiile sănătoase nu îi călăuzesc pașii. O reală contribuție la succesul și expresivitatea spectacolului o reprezintă decorul și muzica, ce susțin textul dramatic și jocul actorilor.

Lulu, un text expresionist cu tentă intenționat vulgară, nu vorbește despre sexualitate patologică, feminitate, iubire, bogăție, sărăcie, decădere și dorințe. Tânăra Lulu este un mister ispititor, un păcat și, în același timp, ceva necesar. Celebrul și fascinantul regizor Silviu Purcărete a creat o producție admirabilă, un spectacol care provoacă și derutează, de aceea ar trebui vizionat de către toți iubitorii de teatru din festival, deoarece mergem la teatru pentru a găsi răspunsuri la întrebările și incertitudinile ce ne macină, mergem la teatru pentru a căuta și pentru a descoperi, pentru a savura sau pentru a ne regăsi, pentru a învăța și a ne delecta, pentru a râde și pentru a plânge, pentru a simți și pentru a trăi. Indiferent de motivele pe care le avem pentru a merge la teatru, putem păstra certitudinea că acesta reunește oameni cu principii și convingeri diferite și reprezintă o poartă spre comunicare, cunoaștere și inventivitate.

Ana Năneștean

Pe marginea prăpastiei

Este sâmbătă seara, iar Piața Mare din Sibiu este suprapopulată. Într-un colț este amenajat un spațiu de joc, având ca decor un zid ce marchează spațiul în care se desfășoară acțiunea spectacolului Cliffhanger și anume, o cafenea care poartă numele Bash Street Coffee. La un moment dat, apare un actor care are rolul să ne inițieze în poveste. Acesta ne stimulează să încurajăm eroii și să alungăm bandiții, ne introduce în anii 1920 și amintește de paralela alb-negru simbolizând binele și răul. Impresionant este faptul că speech-ul este în limba română, iar accentul este destul de apropiat cu al nostru.

Compania londoneză Bash Street Theatre a zugrăvit

clowni, bandiți, gardieni demonstrând o mobilitate extraordinară și, de asemenea, un control al mușchilor deosebit. Subiectul este hazliu, iar personajele comice. Eroina se îndrăgostește de Erou, în timp ce Ucigașul este la închisoare. Acesta din urmă reușește să evadeze prin șiretlicuri (ii antrenează pe gardieni într-un dans, după care se sustrage, izbutind să fugă). Urmează jocul cu ferestrele: se închide una, se deschide alta, personajele se caută reciproc, își schimbă mustața, chipiu, căciula făcându-și apariția într-un mod de-a dreptul hazliu. Ucigașul manifestă violență către public, având un ciocan imens din cauciuc, dar din cauza lanțului gros cu care este legat și pe care îl va rupe mai

© Sebastian Marcovici

un spectacol inedit, folosind componente consacrate și cunoscute publicului larg. Astfel, cei doi clowni care apar la începutul reprezentației sunt asemeni cuplului Stan și Bran, atât prin trăsăturile fizice comune, cât și prin glumele pe care aceștia le fac: trei – număr magic – doar a treia oară le reușește poanta; masa, scaunul, scara și alte obiecte de lemn sunt aruncate în aer de unul și prinse de celălalt, dar întotdeauna la limită, ținând publicul încordat; nu se folosesc vorbe, totul este înfățișat prin mișcare. Firul poveștii este prezentat pe pancarte de carton prin propoziții scurte: „eroul”, „eroina”, „ucigașul cel urât”, „ucigașul cel frumos”, „a mers pe acolo”. Muzica este cântată live pe tot parcursul spectacolului, personajele oscilând între două stări opuse: acum se scurg lasciv pe acorduri de pian, iar în secunda următoare aleargă ritmat și sacadat. Cei patru actori întruchipează mai multe personaje:

târziu, nu se poate apropia prea mult de spectator – aflându-se din nou la granița suspansului. Lupta dintre Erou și Ucigaș este construită în mai multe forme teatrale: relanti, sacadat, prin dans, prin acrobații și este oprită de Eroină, care îl împușcă pe unul dintre cei doi. Fiecare crede că el este cel rănit, caută sperați și își așteaptă moartea; se pare că Eroul a fost salvat căci glonțul a nimerit într-un ceas pe care îl avea în buzunar. Într-un final, cei doi Eroi își exprimă dragostea, se căsătoresc, ucigașul evadează din nou și plasează o bombă dar el este cel care moare. Așadar, cei doi scapă cu viață, iubirea învinge. Urmează ropote de aplauze. Este bizară convenția dintre spectatorii și actorii care au pledat pentru iubire și pentru forța binelui pe tot parcursul spectacolului...

Carmen Stroia

Bash Street Cafe

Demult nu am mai fost atât de vrăjită de un spectacol de stradă, însă sâmbătă seara, în Piața Mare, am privit în jurul meu și am realizat că nu sunt singura care zâbeam, emanând catharsis. Câteva sute de oameni, de toate vârstele au savurat impecabila reprezentație a englezilor de la Bash Street Theatre, care ne-au încântat, de data aceasta, cu spectacolul *Pe marginea Prăpastiei*. Desprins, parcă, din filele mute ale anilor treizeci, acest proiect a ridicat, cu siguranță, ștacheta pentru toate reprezentațiile de stradă care vor urma. Îndrăznesc să afirm acest lucru pentru că am avut bucuria să descopăr un concept extrem de simplist, însă perfecționat „la detaliu”, astfel încât nu există loc nici pentru cea mai mică eroare. Sentimentul pe care l-am avut, ca și spectator, a fost acela că, în permanentă, sunt înconjurat de o grijă excesivă care cuprinde o paletă largă de preocupări, începând de la modul în care eram amplasați, astfel încât să vedem cu toții și până la micile pancarte în limba română care ofereau explicații suplimentare pentru privitorii care nu erau vorbitori de engleză. Mai mult de atât, reprezentația a debutat cu un discurs hazliu, ținut într-o română stălică, dar extrem de simpatică, care a reușit să câștige, din primele secunde, afecțiunea publicului.

Totuși adevărata performanță a constat în bucuria cu care jocul actoricesc a făcut posibilă o comunicare perpetuă între privitori și comediații, comunicare ce a dat naștere la trăiri și reacții spontane din partea spectatorilor, acestea fiind instantaneu exploatare scenică cu mult umor. Savurând această poveste superbă cu eroi și bandiți, cu iubiri și stângăcii, susținută de o muzică live de excepție interpretată ad-hoc la pian, într-o manieră energică și implicată, am avut revelația faptului că acești actori care nu vorbesc, dar totuși ne transmit atât de multe lucruri, sunt extrem de ușor de îndrăgit. Mi-am amintit de Charlie Chaplin și de jovialitatea aceea naivă pe care mi-o transmiteau filmele lui și am simțit ca am fost transpuși inconștient în acea perioadă, toți cei care eram în Piața Mare sâmbătă, pentru că toți râdeam și plângeam la unison, dirijați cu măiestrie de patru actori geniali, care au reușit să descopere cât de complexă poate fi simplitatea unor lucruri demult uitate.

Nu știu dacă așa trebuie să fie teatrul sau dacă există niște reguli pentru spectacolele de stradă, însă pot afirma că cei de la Bash Street Theatre au descoperit ceva ce mulți artiști caută și poate nu găsesc niciodată. Cum se concretizează acel ceva? Toți spectatorii au plecat zâmbind, unii fredonau melodiile din spectacol, alții se îndepărtau ușor cu spatele, privind, încă, spre scenă, în speranța că, poate, mai descoperă un crâmpei de poveste prin spatele decorurilor, iar unii, cei mai mulți, au plecat ținând la piept acel iepure care râde și pe care, spunea un drag profesor al meu, trebuie să îl aibă orice artist sau iubitor de artă. Thank you, Bash Street.

Doriana Tăut

APLAUZE
6-7

ROMGAZ

Hotel "Lacul Ursu"
Sovata, str. Bradului, nr. 10, jud. Mures, cod. 545500
Telefon: 0265 577145 Fax: 0265 577146
E-mail: rezervari@laculursu.ro
www.laculursu.ro

BRITISH COUNCIL

lenovo

Succesul businessului tau incepe cu
ThinkPad Edge e220s

Performanta de elita pentru profesioniști de elita

Descopera un laptop premium, ultraportabil, de 12.5 inch, perfect pentru indeplinirea obiectivelor tale de business si personale.

Performanta unica
Viteza de bootare cu 57% mai rapida.
5 secunde shutdown.

ThinkPad Edge

» de pe teren

Cimitirul vesel din Irlanda

Ziua de sîmbătă a debutat promițător, pe la prînz, cînd am aterizat de la micul dejun direct în Biserica Romano - Catolică din Piața Mare, să ascultăm Vocile din Cimitirul Vesel cîntînd, pe ritmuri irlandeze, texte cît se poate de românești, dar în engleză! Auzisem de proiectul compozitorului Shaun Davey (tatăl lui Roisin Murphy, pentru cunoscători) încă de anul trecut, cînd omul culegea texte de pe crucile din Cimitirul Vesel de la Săpînța. Nu puteam rata un astfel de concert. Corul bărbătesc al Facultății de Teologie Andrei Șaguna și Corul Catedralei Mitropolitane Sibiu i-au acompaniat pe cei doi soliști irlandezi, Rita Connolly și Liam O'Flynn, în timp ce dirijorul David Brophy se agita nervos, țopăind de pe un picior pe altul, exact ca piticul din Twin Peaks. Publicul, extaziat, a gustat muzica din plin, exact cum am făcut noi după concert cu desertul cu mere caramelizate, fructe de pădure și înghețată de la Crama Sibiu Vechi. Neapărat de bifat la festivalul ăsta!

● Apoi, cu burta plină, am căscat ochii la finalul spectacolului itinerant numit Orange Stewardess, cînd niște copii din public fugăreau pe Bălcescu o însoțitoare de zbor îmbrăcată în portocaliu. Am găsit coregrafia perfectibilă, drept pentru care am luat-o binișor din loc. În capătul străzii, carabiennii își făceau numărul, dichisiți prună în pene roșii. Trecătorii i-au întîmpinat cu urale, iar dansatoarele s-au

emoționate destul de tare. Ba chiar una dintre ele s-a desprins de grup și, în pași de dans, s-a apropiat de prima terasă, unde, finuț, l-a întrebă pe chelner în ce direcție se află toaleta. În fine, mă scuzați, dar acum trebuie să dispar și eu un pic, că începe un spectacol de circ cu gheșe. Vă las cu Radu, să vă povestească el mai departe.

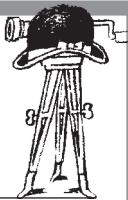
● Mulțumesc, Simona, am preluat legătura. Așadar: ceva mai târziu ne-am întîlnit cu un domn vopsit alb pe față care stătea pe o cutie și dădea bomboane la copii. Ciudat. Eu cînd mă duc la o școală generală să împart acadele la fetițe și să le invit într-o dubiță se uită urît lumea la mine. Cred că vopseaua pe față face diferența. După ce ne-am mai relaxat puțin al treilea ochi, ne-am dus la *Cliffhanger*, spectacol de pantomimă a trupei Bash Street Theatre. Ceva gen "verișorii de la țară ai lui Charlie Chaplin". Doi chelneri vopșiți pe față s-au împiedicat unul de altul și de o scară, apoi unul din ei s-a îndrăgostit de o duduie pe care în primele 20 de minute am crezut-o un tip îmbrăcat în fustă, dar s-a dovedit a fi femeie. Apoi,

un pușcăriaș l-a îmbrăcat pe chelner cu hainele lui și i-a furat gagică, chelnerul a fost fugărit de niște polițiști, dar s-a hotărât să își recupereze gagică, sedusă de pușcăriaș cu un senșiș cu șobolan, moment în care ni s-a făcut cam sete și am plecat la o bere. Așa că nu știm cum s-a terminat. Probabil cu bine și cu alte tumbe. Apoi am trecut pe la *Miriam W*, un spectacol în regia lui Radu Afrim, o dramă cu evrei, un apartament, și mai multe flashbackuri decît un sezon de *Lost*. Cînd am ieșit de acolo era deja seară. A mai trecut o zi de festival. Era vremea să stropim evenimentul cu ceva alcool.

Alien vs. Predactor

» concurs

recunoașteți
personajul

Verișoara din America

Bine v-am regăsit, dragi prieteni ai misterelor! Dacă tot e luni și nimeni n-are nici un chef de muncă, ne-am propus să începem programul de lucru cu o pauză de cafea. Practic, două, întrucît personajul de azi ne îmbie la o îndelungă meditație asupra comunităților conlocuitoare. Pentru a risipi orice urmă de îndoială: balerina în cauză (care, între timp, a devenit o actriță respectabilă, premiată la Gala Tînărului Actor de la Costinești, apoi nominalizată pentru debut la Gala Premiilor Uniter) nu aparține unei etnii de tristă amintire în Italia. E suficient să spunem că, dimpotrivă, e verișoara (adevărat: îndepărtată) a unei foarte celebre cîntărețe americane.

Bun, și-atunci ce Doamne, iartă-mă mai caută în România? Răspuns: nimeni nu știe. Cert e că, dacă o cauți la CV, găsești un masterat în arta actorului și lucrul în echipă, de unde tragem concluzia că poate-i plac românii, care știu foarte bine să se organizeze în grupuri, la o ladă de bere. Dacă personajul are o legătură cu programul festivalului? Normal că are. Cu ziua de sîmbătă, 28 mai, ca să vă dăm un ultim indiciu. De dat mai avem de dat un almanah made by Catavencu: cel al Fericii (de a scrie despre fericire, căci despre altceva nu poate fi vorba). Încercuțiți răspunsul corect și ne vedem la teatru. Detalii mai jos, ca să n-avem vorbe.

Variante de răspuns:

- A. Aylin Cadâr
- B. Roxana Gutman
- C. Clara Flores
- D. Kézdi Imola

Unde ne găsiți?

La standul de carte din holul Teatrului Național Radu Stanca, în fiecare zi, între orele 18:30-19:00.
Atenție la neatenție:
primul sosit e primul servit!

APLAUZE
8-9

Dacă cineva îți povestește că are de gând să viziteze Sibiu, este, în principal, pentru unul din următoarele trei motive: orașul, muzeul satului sau Faust-ul lui Purcărete. Și asta se datorează, într-o proporție însemnată, Ofeliei Popii, actrița care i-a dat pe spate pe cei de la UNITER cu un Mefisto care-ți dă și azi fiori. Nu ezitați nici o secundă: aveți ocazia să o (re)vedeți de șase ori pe parcursul festivalului, în Lulu, Faust, Metamorfoze, D'ale Carnavalului, Felii și iarăși Faust. Și da: de câte ori Academia Cațavencu vine la Sibiu, se întâlnește cu Ofelia Popii. A intrat în circuitul turistic oficial al orașului.

Reporter: Toată lumea te iubește. Regizori, actori, dramaturgi, toți. Ce naiba le faci? Cum îi vrăjești?

Ofelia Popii: Mă bucur să aflu. Habar n-am. Nu fac nimic special, îmi fac treaba, pur și simplu. Probabil că pasiunea pe care o pun în ce fac le stârnește sentimentele astea.

Rep.: Totuși, crezi că există cineva în univers care te urăște?

O. P.: Nu, nu cred. Până la urmă, cred că toți vrem să iasă spectacolul. Dacă iese, se uită, până la urmă, momentele mai problematice. Nu sînt un actor care provoacă probleme la repetiții. De obicei înțeleg repede, dar dacă am nelămuriri, pun întrebări. Nu fac crize pe lângă subiectul rolului.

Rep.: Am înțeles că Felii e un spectacol realizat perfect datorită chimiei dintre tine și Lia. Ce poți să ne spui despre el?

O. P.: Ea, pentru că a fost actriță, știe cum să vorbească, cum să pornească. Nu că regizorii nu ar ști, dar, cumva, noi sîntem și adaptați la limbajul lor. Dar

În calitate de președinte al Comisiei pentru politică economică, reformă și privatizare, am susținut întotdeauna că principala problemă cu care ne confruntăm e distribuția lipsită de sens a resurselor bugetare. Apropo, nu știi unde mi-am pus ochelarii?

Grup compact de cetățeni fără cap care se plimbă pe străzile Sibiului cu aerul - firesc - că tocmai au evadat din Parlamentul României.

Lia, în momentul în care nu obținea ce dorea, știa cum să explice, de ce probleme mă pot împiedica.

Pe lângă asta, chiar e un om pozitiv și fain. E un om pasionat și foarte bun la suflet. În plus, e și foarte deșteaptă și fiind și dramaturgul spectacolului, pe lângă că a fost regizorul, ochiul din afară și colega. Și repetițiile au fost cumva protejate, că ne întâlneam doar noi două. Era o chestie intimă și frumoasă, fără să ne propunem lucruri mari, fără să avem emoții că vom da greș. Neavînd probleme în exterior, ne-am concentrat foarte bine pe ce avem noi de făcut. În plus, m-am ales și cu o prietenă, ca urmare a acestei întâlniri.

Rep.: Ești de-a locului. Ce ne recomanzi? Unde să mergem, ce să mîncăm, unde să bem?

O. P.: Eu sînt mare fană de crame din astea cu mîncare tradițională. Crama Sibiul Vechi, crama din Piața Mare. E mîncare bună, bună. Îmi plac și pizzeriile. Îmi mai place La Pasaj, în orașul vechi, imediat ce cobori scările după Biserica Evanghelică.

“Sunt îndrăgostită de Silviu Purcărete”

Rep.: Pe cine aștepți să vezi? Și piese, și prieteni?

O. P.: Eu abia aștept să văd Nekroșius. Cinci ore, mamă, de-abia aștept! Mi-e și ciudă că n-am dormit azi noapte, că nu-s fresh pentru spectacol. Și dintre prieteni, pe domnul Purcărete aici de față (*arată spre Silviu Purcărete, aflat la câteva mese depărtare*). O să ne întâlnim cu el des, ceea ce mă bucură, că e un regizor... toată lumea știe ce regizor mare e, nu mai e nevoie să-l laud eu.

Și crezi că dacă colecționezi cartonașe cu fotbaliști din pungile de pufuleți Gusto o să te măriți cu unul cînd te faci mare? Fato, nu fii copil. Mai întîi te lași de școală și de mălai grișat, apoi înveți să stai în poze cu picioarele exact în poziția asta, doar că cu ele-n sus.

Instantaneu din spectacolul de mare actualitate Idiotul, din care (fiindcă a fost prins în cabina de machiaj dopîndu-se cu fard) lipsește personajul principal: Adi Mutu.

E un chin să dau castinguri

Nu-mi place să umblu mult și să câștig puțin

Rep.: Ești o actriță deja destul de cunoscută. Cum de n-ai fugit încă la București?

O. P.: Nici nu m-am gândit, mie îmi place Sibiu. Și habar n-am dacă m-aș descurca sau nu cu ritmul ăla de viață atît de agitat. În general, nu-mi place să umblu mult și să câștig puțin. Mie îmi place să umblu eficient,

adică nu îmi place să depun mai mult efort decît pot să realizez. Știu că actorii de-acolo sînt oarecum hăituiți, mai mult dau castinguri decît joacă. Și consumul ăsta de energie mi se pare ceva de neimaginat. Nu știu dacă aș putea. În puținele ocazii pe care le-am avut, m-am dus la Cluj și am mai lucrat prin alte teatre. Îmi place să mă întîlnesc cu actori noi, cu regizori noi, cu un colectiv nou, cu o conjunctură nouă. E important pentru un actor să mai schimbe colegii din cînd în cînd, să se redescopere cumva, să fie proaspăt. Dacă aș fi chemată în București, să-mi iau eu rucsacul în spate și să mă duc? Nu știu dacă aș putea: psihic și fizic. Mai ales că mie nici nu-mi place să dau castinguri. Nu că i-ar plăcea vreunui actor, dar pentru mine e un chin.

Rep.: Cînd te vedem în filme?

O. P.: Am făcut deja un film cu domnul Purcărete (*Undeva la Palilula - n.r.*) și aștept cu nerăbdare să mi se ofere ocazii să dau castinguri măcar. La film îmi place să dau castinguri, fiindcă e oricum altceva și nu-s obișnuită.

Rep.: Cu ce regizor de film din noul val ți-ar plăcea să lucrezi? Mungiu, Muntean, Porumboiu, Puiu?

O. P.: Nu știu să fie vreunul care să nu-mi placă. Mie mi se pare o provocare și stilul ăsta minimalist și chiar nu pot să zic că sînt o mare consumatoare de filme de genul ăsta. Dar să joc mi-ar plăcea, chiar și în zona aia.

Rep.: Ce nu ți-ar plăcea să faci în cariera de actor?

O. P.: Nu mi-ar plăcea s-o iau de la început. Să o iau iarăși de la zero, cu figurații și chestii dintr-astea. Nu mi-ar plăcea, de asemenea, să mă întîlnesc cu regizori care nu știu ce vor, să mă consum pentru alte probleme decît cele actricești.

Raul Gheba

Trebuie să recunosc, ideea cu dormitorul la etaj e excelentă. Mai nasol e că, atunci cînd cobor la parter, nu mă pot hotărî dacă să lucrez ceva la birou cu István sau cu András.

O renumită firmă de arhitecți din Ungaria prezintă ultimul ei proiect imobiliar: casa cu mușchi, pentru care n-ai nevoie decît de cîteva bîrne de bambus și șase băieți zdraveni, sub care să te adăpostești cînd vine furtuna.

cuvîntul care...

...face o incursiune sexy în mitologie

● “Verdict îngrijorător: «Epidemie» de diabet zaharat”, scrie *Tribuna*. “Sute de specialiști din România, dar și din străinătate sînt prezenți la Sibiu, la cel de-al 37-lea Congres Național de Diabet. Dezbaterile au început încă de miercuri, 25 mai, la Hotel Ramada.” Sper că la discuții vor participa, în calitate de inculpați, și cîțiva dintre cei care se fac vinovați de epidemia de zahăr care mătură țara: producătorii emisiunii *Dansez pentru tine*, Adrian Țuțu, cîștigătorul concursului *Români au talent*, și Traian Băsescu. Ale cărui lacrimi vărsate recent, la Convenția Națională PDL, erau cît pe ce s-o bage pe Elena Udrea în comă diabetică de gradul III.

● Aceeași publicație observă că “FITS a umplut Piața Mare”, în condițiile în care trupa Pan. Optikum a prezentat un spectacol “puțin diferit de cele cu care ne-a obișnuit festivalul: încercînd să răspundă la întrebarea «Ce sau cine ne veghează?», germanii ne-au oferit o incursiune în mitologia greacă, dar și dansuri în doi ceva mai provocatoare”. Păi, în cazul ăsta, nici nu mă miră că piața a fost plină ochi. Cînd te veghează niște cupluri care dansează ca și cum ar face altceva, îți vine să faci și tu o incursiune în mulțime, în speranța că pică ceva provocator.

● Aflu din *citynews.ro/sibiu* – cu justificată întîrire și împotriva voinței mele – că titlul de “Mister Gay Cluj” a fost cîștigat de Alex Cosmin Morari (22 de ani), din Bistrița Năsăud. Argumentul decisiv: la proba de talent, Alex a impresionat juriul (care a de-

venit neîncăpător) printr-un recital de striptease. Comunitatea gay în general se va bucura probabil să afle că premiile “au constat în flori, produse cosmetice și tablouri care să le aducă aminte concurenților de acest concurs”. După festivitatea de premiere în care i-a fost înmînată o superbă panglică roz, Alex (al cărui nume de scenă e, destul de bizar, Leo) a declarat: “Emoțiile au fost destul de mari, mi-au tremurat miinile la început”. Sau, cum s-ar zice la noi, la *Cațavencu*, i-a cam țîțit c...uru’.

Lecturnul Breslelor

» strada principală

Lume relaxată? În ce țară ne aflăm?

Să începem ca la școală, cu un citat. “Cuvintele nu le fac academicienii în academii, ci oamenii de pe stradă. Autorii dicționarului le capturează aproape întotdeauna destul de tîrziu, le îmbălsămează în ordine alfabetică și, în multe cazuri, abia cînd nu mai înseamnă ce gîndiseră inventatorii lor.” (Gabriel Garcia Marquez). Ce rezultă din chestia asta? Că au și dicționarele argotice sensul lor. Din fericire, despre FITS se vorbește frumos în stradă, unde se fac cuvintele. E drept, nu întotdeauna inteligent, dar dacă voiam să adormim cu capul pe reportofon, făceam o anchetă de opinie la Academia Română.

Dariana (21 ani, studentă, București): „Fac parte dintr-o trupă de teatru de amatori și, normal, am venit la festival în primul rînd pentru spectacole, abia apoi pentru atmosferă și distracție. E fun, ne-am împrietenit cu o groază de actori, cu dansatorii caraibieni. O să am povești pentru luni bune de acum încolo.”

Lucian (36 ani, economist, București, în foto): „Nu am venit pentru festival în mod deosebit. De abia am ajuns. O să vedem la ce spectacole o să mergem.”

Dorian (34 ani, fotograf, Cluj): „Am fost aseară la piesa lui Radu Afrim, *Miriam W*, iar astăzi vom merge

la *Faust*. În rest, am căscat ochii la spectacolele de pe stradă, care sînt foarte mișto. Chiar ne gîndeam că băiețelului nostru i-ar fi plăcut. Dar l-am lăsat acasă.” Sorina Gițu (28 ani, PR, București): „Am venit vineri și trebuia să plecăm astăzi, dar ne place atît de mult ce vedem aici încît ne-am mai luat două zile de concediu. E lumea mai relaxată, mai frumoasă și mai zîmbitoare. Nu știu dacă are neapărat legătură cu festivalul.”

Citata și fiul

opera de trei pahare*

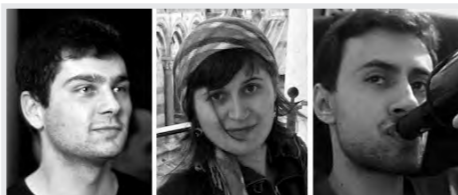
Noaptea toate gardurile sînt mai înalte

Cînd s-a terminat *Lulu*, pe la ora 1, noaptea deja era în toi. Am intrat pe poarta teatrului în ritm de muzică populară. Ori era prea devreme pentru ea, ori prea tîrziu. Cert e că nu eram destul de beat. Apoi m-am prins pentru cine era pusă: cetățenii caraibieni închiși la culoare din spectacolul de muzică și dans tradițional de-al lor, rupeau o horă frumoasă în băutura clubului festivalului. Și-atunci, brusc, m-am întristat spiritual. Nu numai că muzica lor tradițională e mai ritmată și se dansează mai bine pe ea, dar oamenii ciocolaii dansează mai mișto decît ai noștri chiar și pe muzica noastră! Am stat și m-am uitat vreo jumătate de oră, ba spre un grup de blonde autohtone, ba înspre caraibieni. Lipsa de ritm a omului alb era și mai evidentă așa, comparativ. Parcă toți românii aveau o coadă de mătură în loc de coloană vertebrală și încercau să scuture furnici de pe ei. Și nici nu aveai cum să agăți nimic pe acolo, printre negrii solizi care dansează bine.

Atrași de peisajul mirific al dansurilor interetnice, trei domni fără prea mare legătură cu festivalul, au purces în a sări gardul și a lăsa urme de bocanc pe desenele spirituale ale lui Perjovschi de pe el, ca să intre la petrecere. Primul a sărit rapid și s-a pierdut în mulțime ca o hienă, înainte de a se prinde cineva ce-i cu el. Ceilalți doi, mai dichisiți și mai cu apă la genunchi s-au prelins homoerotic unul pe altul, ținîndu-și scară cu umărul, cotul și prohabul, într-o îmbrățișare de 5 minute, cît le-a luat să coboare tандru 3 metri de gard. Directorul artistic al festivalului nu a fost impresionat de performanța lor, așa că i-a luat de guler și i-a dat afară.

La ora 3 s-a tăiat muzica, moment în care m-am uitat spre Raul și i-am sugerat finuț: “Trebuie să facem o revoluție. Fii Dinescu al nostru!”. Așa că el, împreună cu Simona, s-au infiltrat într-un grup de stegari italieni, piliți și cu chef de freat steagul, și au pornit o mișcare populară de scandal “muzica, muzica!”. Nu s-a tras în ei, dar nici nu s-a dat drumul la muzică. Neavînd alte opțiuni, ne-am luat italienii și am urmărit niște dudui zglobii, dar total acre pînă în clubul “Oldies”. Acolo era mai mult fum și transpirație de buric decît oxigen. Dar ce nevoie avem, pînă la urmă, de oxigen? Sîntem scafandri? Ne-am pus pe băut.

Berică Venturiano

* Cronica evenimentelor nocturne realizată de experții noștri acreditați la mese.

Blue Moon sau Lună albastră

Spectacolul *Blue Moon*, în regia lui Lu Pulici și jucat de actorul Roberto di Lermia, este o poveste obișnuită, dar ridicată la un nivel sentimental înalt. Astfel se face că personajul principal, dorind să aibă alături o persoană care să îl iubească, ajunge să se îndrăgostească de femeia în care probabil se „încarnase” Luna Albă.

Roberto di Lermia apare la începutul spectacolului într-un costum de cosmonaut (ce ar putea reprezenta, încă de la început, dragostea lui față de Luna Albăstră) care devine mai tîrziu pijama. Personajul este „însoțit”, într-o mare parte din spectacol, de o păpușă mînuită de el, făcută după chipul său și îmbrăcată asemenea lui. Acesta mai este însoțit în aventura sa și de cel mai bun prieten al omului – câinele, care, fiind atît de fidel, are și el o copie în miniatură.

Decorul ce stăpînește scena este unul destul de simplu și reprezintă un dormitor care devine

© Sebastian Marcovici

multifuncțional pe parcursul spectacolului. Astfel, patul și celelate părți de mobilier devin o măsuță cu flori, un televizor care, cu ajutorul unei manete, își

schimbă programul, apoi o noptieră, o chiuveță, iar mai tîrziu, întregul dormitor devine baie. De asemenea, pentru baie se optează și la un duș în miniatură. Marioneta face baie, iar personajul se îmbracă cu un halat, pentru a sublinia prezența lui totală în acest spectacol.

Scena este tot timpul vegheată de luna albastră, de care personajul se îndrăgostește. Astfel, căutînd un program, pe care să îl poată viziona la televizor, vede reclama „Șamponului Blue Moon”, dar mai ales pe domnișoara ce face reclamă la acest șampon; își „întâlnește” viitoarea iubită de trei ori, prin intermediul televizorului, iar la a treia „întîlnire” personajul rămîne profund dezamăgit de apariția domnișoarei din televizor. În felul acesta, copia fidelă a personajului, adică marioneta, se refugiază pe o bancă pentru a-și putea deplînge suferința, dar apare „domnișoara Lună Albăstră” – o marionetă ce o reprezintă pe domnișoara din reclamă, care acum este îmbrăcată cu o rochie... albastră.

Nu se poate ști cu exactitate dacă personajul își dorea să aibă o iubită, să meargă pe lună sau să aibă o iubită cu care să meargă pe lună. Cert este că cei doi iubiți, însoțiți de un nou membru al familiei (copilul lor), ajung la sfîrșitul spectacolului să vegheze de pe luna albastră asupra celor ce se vor întîmpla.

Actorul Roberto di Lermia, care face parte din compania Trukitrek, reușește să îmbine realul cu imaginarul, mărșăluie cu miniatura și, de asemenea, ne aduce aminte că majoritatea dintre noi suntem ghidați, la un moment dat, de un anumit vis, de o anumită dorință. Chiar și așa, spectacolul este de multe ori marcat de momente vesele care transformă reprezentația într-o poveste comică cu final fericit: personajul își găsește o iubită cu care merge... pe Luna Albăstră.

Cristiana Lazăr

PARTENER DE COMUNICARE

vodafone

Reușim împreună.

CU SPRIJINUL SPECIAL

APLAUZE 12-13

Aventurile lui Marco Polo în Sinagogă

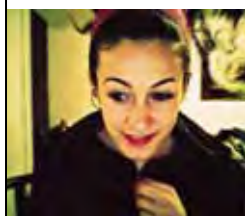
© Sebastian Marcovici

Muzica instrumentelor de epocă a pătruns perfect în Sinagogă. S-a creat o simbioză armonioasă, în care sârbii din grupul Ensemble Renaissance au fost nucleul, iar prin contopirea spectatorilor cu acesta, s-a instalat starea de liniște sufletească, de parcă deasupra fiecăruia plutea câte-un duh păzitor ca să nu le tulbure apele și să alunge toți norii din cale. Am ajuns la acest eveniment fără măcar să fiu o mare admiratoare a lui Marco Polo, nici măcar filmele despre el, din vremea copilăriei, nu mă atrăgeau prea mult. Însă muzicienii din Ensemble

Renaissance, prin stilul simplu și mărinimos, prin grandoarea privirii lor și blândețea obrazilor, parcă au reușit să ne întoarcă în timp, pe vremea în care credeam în eroi, în oameni care luptă pentru ceva și probabil eram integri ca și ființe umblătoare pe pământul acesta. Mai delicată e partea cu instrumentele. Imposibil să nu-ți dea lacrimile... Mie mi-au căzut câțiva stropi. Instrumentele au avut suflet în ele, au spus o adevărată poveste, cu mai multe fire epice, cu personaje bine delimitate. Am stat într-un colțișor din dreapta, chiar lângă

Mihaela Anghel

Pierduți în ceață... dar conștienți de fiecare milimetru!

Sâmbătă seara, la Teatrul Național Radu Stanca, de la ora 19:00, publicul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu a avut ocazia de a vedea spectacolul premiat cu premiul Grand Prix în secțiunea Teatru, la Green Theatrical Performance Festival, câștigător al premiului întâi la Young Director's Contest și premiul Audience of Young Director's Contest: *Hana-to-Otori* sau, în varianta română, *Pierduți în ceață*.

Hana-to-Otori dezvoltă un vechi mit japonez, o poveste simplă, în aparență, dar cu multe mesaje esențiale legate de oameni și de felul în care aceștia se înțeleg între ei. Fiind vorba despre o veche poveste tradițională japoneză, inevitabil, ne gândim la un spectacol tradițional japonez. Într-adevăr, stilul de teatru-dans japonez este regăsit în cadrul acestei reprezentații, însă modalitatea de interpretare merge mult mai departe de cuvântul „clasic” sau „tradițional”, apropiindu-se de cuvântul „modern”.

În începutul spectacolului, înainte de intrarea actorilor pe scenă, am observat mai multe pătrate desenate pe podea. Pe parcursul reprezentației, am început să realizez rostul acestor pătrate și să devin plăcut surprinsă de precizia și sincronizarea cu care acești artiști efectuează fiecare mișcare. Pătratele remarcate aveau rolul de a ajuta actorii să se coordoneze la fix în cazul schimbării repetate a decorului (temporar) din ușile glisante din hârtie, numite Shoji. Timp de mai bine de 20 de

minute, aceste uși glisante au fost mutate în ritm de dans, pentru a construi decoruri noi, camere noi, uși noi... Nu a existat un decor permanent, iar rolul acestor Shoji a fost și de a amplifica complexitatea dansului. Muzica acestui spectacol este o muzică electronică, cu diferite influențe, iar în unele momente de tensiune sau de intensitate a mesajului transmis, japonezii s-au folosit de niște ritmuri destul de underground, o muzică pe care nu mulți ar putea dansa și pe care o auzim doar

© Mihaela Marin

la festivaluri specifice acestui gen muzical, sau, uneori, în spectacolele de teatru. Povestea prezentată într-un mod atât de modern începe cu intrarea în scenă a celor doi frați, care prezintă subiectul acțiunii. De aici încolo, imaginația regizorului și a actorilor fac dintr-o simplă poveste un adevărat show, cu multe mesaje și trimiteri la viața de zi cu zi, la om și la relația lui

„armonioși” și primul lucru pe care unul dintre ei mi l-a spus a fost: „small place in here”, dar cu zâmbetul pe buze îndemna la „oamenii buni încap oriunde”.

Publicul a fost după cum nu mă așteptam, destul de numeros, însă personaje de vârste mai înaintate – frumos din partea lor să vină, deși Marco Polo mă ducea cu gândul că va aduna ceva copii aventurieri. A fost ceva solemn și pătrunzător. O adunare de forțe, care te poartă în mijlocul codrului și te lasă acolo, cu sunetele păsărilor cântătoare, a găngăniilor de iarbă care mișună continuu. Programul face parte dintr-un proiect mai larg, care reprezintă o încercare de a revigora muzica ce și-a adus contribuția în practica și istoria teatrului renascentist. În gama variată a formelor de teatru renascentist (de la teatru de stradă, la sărbători la curtea regală, de la măștile elisabetane la scena shakespeareană) muzica a fost, parafrazându-l pe Homer „un ornament al festinului”, fie ca formă dramatică scurtă, interpretată independent, fie ca intermezzo fără nicio legătură cu subiectul sau cu intriga piesei. În perioada de apogeu a Renașterii acordurile instrumentale și cântecele au fost încorporate în spectacole teatrale și au devenit o parte integrantă din ele. Cu toate acestea, muzica teatrului renascentist a fost în mare parte improvizată și, de aceea, foarte rar scrisă sau tipărită.

Mihaela Anghel

cu ceilalți. Regizorul se folosește de fiecare element al poveștii și îl dezvoltă într-un mod foarte original, folosindu-se de costume, umbrele și bineînțeles, mișcare. Mișcarea japonezilor este impecabilă! Aceștia se sincornizează perfect și se folosesc de fiecare obiect, la potențialul său maxim! Munca la acest spectacol a reușit să transmită publicului sensibilitatea artiștilor implicați și dorința lor de a da viață sentimentelor în starea lor cea mai pură și profundă.

Această trupă de artiști a reușit să transpună un mit japonez într-un spectacol de teatru-dans, folosindu-se de proiecții vizuale, umbre, muzică electronică, uși glisante și foarte multă mișcare exersată și perfecționată! Rezultatul? Un spectacol complex, sensibil și inovator!

Cristina Reștea

Spectacol de flamenco: Malaje

În cea de a doua zi a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, Sala Thalia a găzduit spectacolul de flamenco al trupei Cia Albadulake din Spania. Reprezentația spaniolilor a radiat de pasiune, forță și seducție, aceștia excelând chiar și la micile intervenții de natură comică. Toate biletele au fost vândute; în sala plină până la refuz, publicul a așteptat cu mult interes un asemenea eveniment. Spectacolul a fost complex, artiștii combinând dansul și muzica cu momente comice, elemente de gimnastică și circ.

Trupa Cia Albadulake a fost înființată în anul 2001, având la început doar doi membri. Astăzi, cei șase artiști, care au avut inițial traiectorii diferite, își împletesc talentele pentru a realiza spectacole de circ și flamenco contemporan, evoluând în întreaga lume cu *Majaretas* și cu *Malaje*.

Cel mai important element al spectacolului este ritmul. Tobe, bătaia palmelor și ropotul pașilor perfect sincronizați sunt motorul și armonia acestei reprezentații, deoarece susțin întregul șir de acțiuni desfășurate pe scenă. Spectacolul este astfel conceput încât fiecare dintre artiști să aibă momentul său de glorie, printr-un solo reprezentativ.

© Scott Eastman

Totul a început cu acorduri muzicale, pentru a introduce publicul în atmosfera dinamică, specifică acestui tip de spectacol, urmând momentele de dans și jonglerii care, prin umorul și complexitatea lor, au încântat publicul.

Acesta a răsplătit efortul artiștilor prin aplauze prelungite, cerând continuarea reprezentației, fapt care a dus la revenirea trupei pe scenă pentru a mai oferi câteva momente de încântare artistică. Trupa Cia Albadulake a fost primită cu mult entuziasm și pe tot parcursul spectacolului atenția spectatorilor a fost la cote maxime, ceea ce a creat satisfacție și mulțumire artiștilor. Sperăm că șederea lor la Sibiu a fost plăcută și că reacția spectatorilor pe măsura așteptărilor i-ar putea determina să revină. Mulțumim artiștilor pentru spectacolul oferit, pentru modul în care ne-au introdus în atmosfera și culoarea culturii spaniole, pentru energia și dedicația cu care ne-au binedispus. Prin entuziasmul lor, spectatorii au arătat că așteaptă, cu mult interes, spectacole de acest gen.

Cristina Gheordun

Sweet memories

© Mihaela Marin

Ce poate rămâne mai viu în mintea noastră decât imaginile? Ele ne stârnesc mereu amintiri, ne fac să zâmbim, ne aduc nostalgii și dorința de a relua anumite etape din viața noastră. Fiecare fotografie are povestea ei și fiecare din noi avem o altă senzație atunci când o privim. Pentru a trăi o altă senzație în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, vă recomand expoziția foto cu imagini din cadrul celei de-a XVII-a ediții. Scott Eastman și Dragoș Spișteru sunt doi dintre fotografi care ne-au încântat privirea anul trecut pe perioada Festivalului și acum... a sosit vremea unei retrospective. Ca și cum nu ar fi fost suficient entuziasmul și emoția cu care am asistat în 2010 la

fel de fel de evenimente, unul mai captivant decât celălalt, cei doi și-au expus o parte a capodoperelor care mi-au dat forți. Recunosc că fiecare imagine în parte m-a ținut prinsă pentru câteva minute și mi-au dublat entuziasmul pentru Festival. Expoziția de la Centrul de Informare Turistică din interiorul Primăriei este deschisă până în 5 iunie. Sunt așteptați atât curioșii care nu au ajuns la ediția precedentă, cât și împătimitii care vor fi foarte entuziasmați să vadă imaginile. Un lucru e sigur! După această vizionare veți rămâne în stradă la spectacole sau veți merge la agenția teatrală să mai procurați câteva bilete. Stropi, Memory Aid, Businessman and Fun-

Rin-Kazan sau Upon Reaching the Sun sunt doar câteva din titlurile spectacolelor care se „dezlănțuie” pe panourile din incinta Primăriei. Talentul celor doi fotografi este evident: au reușit să immortalizeze momente de tensiune maximă din cadrul spectacolelor, de o expresivitate corporală extraordinară. Cu o tematică diferită și acțiuni diverse, expoziția pare însuflețită, redă imagini care ne duc cu gândul la o mișcare continuă. Umbre, costume, machiaj, costume, toate înlănțuite reprezintă 10 zile de evenimente aduse într-un singur loc.

Scott Eastman propune imagini vii, puternic colorate, cu fundal negru, mat, în care protagonistul stă să sară din imagine. Senzația pe care o ai este copleșitoare, actorii sunt luminați perfect, au ochii vii și costume impresionante. Pe de altă parte, Dragoș Spișteru pare pasionat de portrete cu personaje care au privirea pătrunzătoare. Totodată, este atrăgătoare diversitatea ipostazelor în care se regăsesc artiștii și complexitatea evenimentelor care prezintă diferite spații, de la parade și spectacole de stradă, până la focul de artificii și spectacole indoor.

Extremele atrag din nou atenția la această expoziție. Poze în culori vii, alb-negru sau culori calde, toate transmit aceeași atmosferă captivantă. Expoziția prezintă oameni diferiți, din locuri diferite care s-au unit și au jucat pentru un public străin și care cumva și-au lăsat o parte din ei aici. Având în vedere că participați la un Festival Internațional, încercați să nu ratați prea multe. Frumosul din artă rămâne undeva în noi și ne schimbă.

Cristina Ghinea

APLAUZE
14-15

Stewardesa-Educatoare

Campioana mondială la categoria statuii vii, olandeza Godelieve, a fost prezentă atât la Ambient, cât și pe Pietonala Nicolae Bălcescu, stârnind zâmbete pe chipurile trecătorilor, mulți dintre ei deveniți spectatori.

Spectacolul *Însoțitoarea de zbor* sau *Orange Stewardess* se bazează foarte mult pe reacțiile publicului și pe improvizațiile artistei. Aceasta este o stewardesă, mereu pusă pe treabă, gata oricând să ajute sau să interacționeze cu oamenii din jurul ei. În urma unei discuții cu voluntarul care s-a ocupat de reprezentațiile acesteia, Eszter Kiss, am aflat că atât costumul, cât și muzica și ideile regizorale, au fost realizate chiar de către Godelieve. Costumul

vă mai lăsați copiii să interacționeze mai mult decât este cazul atunci când chiar nu e nevoie! De exemplu, în cazul acestei reprezentații de pe Pietonala Nicolae Bălcescu, la un moment dat, au apărut mai mulți copii, dornici de a se juca cu stewardesa portocalie. Este foarte surprinzător să vezi niște copii atât de curajoși în a interveni într-un spectacol de stradă! Aceștia au fost cel mai apropiați de stewardesa portocalie și au contribuit la veselia spectatorilor. Inițial, tuturor ni s-a părut foarte drăguț, dar în momentul în care copiii și-au îndreptat săbiile din lemn într-un mod din ce în ce mai agresiv către aceasta și au ajuns chiar să o atingă cu aceste jucării nu tocmai inofensive și să

are o textură foarte potrivită pentru o statuie vie, iar materialul din care este realizat acesta, inclusiv părul stewardesei, este din cauciuc. Vă dați seama cât de plăcut trebuie să fie să porți un astfel de costum pe căldura de afară?!

Publicul sibiuan a fost foarte receptiv la acțiunile statuii și a gustat din plin expresivitatea acesteia. Datorită mimicii și gestualității atât de bine conturate, Godelieve a reușit să interacționeze și să impresioneze timp de o jumătate de oră trecătorii din centrul Sibiului. Deși, către sfârșitul reprezentației, muzica din Piața Mare se auzea mai puternic decât cea din show-ul artistei, aceasta și-a continuat treaba, fără să se simtă din partea ei că ar fi bruiată de zgomotul care ar fi putut să distragă, cel puțin publicul, de la concentrare.

Un sfat pentru părinți și cadrele didactice: Nu

ți pe la ea (deoarece nu le răspundea întrebărilor, fiind o statuie vie), mi s-a părut total exagerat. Din fericire, artista a reușit să dețină controlul asupra copiilor (și credeți-mă, erau mulți și mult prea plini de energie), deși nu putea comunica, aflându-se în cadrul unei reprezentații, în postura unei stewardese. Pe viitor, în astfel de cazuri, este recomandat să nu vă mai lăsați copiii să devină violenți (în public).

Într-adevăr *Însoțitoarea noastră de zbor*, chiar dacă e vorba de un „one-woman show”, a reușit să ne capteze atenția și să ne stârnească admirația, prin spontaneitatea și felul de a-și interpreta, impecabil, rolul!

Cristina Reștea

PARTENER DE TRADIȚIE

METRO GROUP
MADE TO TRADE.
METRO real

JTI

BANCA COMERCIALA CARPATICA

Vă invită la teatru !

PARTENER AL SEZONULUI JAPONEZ
TAKATA

JURNALUL NATIONAL
cel mai citit ziar de calitate din România

Lacul Ursu HOTEL
★★★

CEC Bank

FLORARIA Bouquet

APLAUZE 16-17

**FESTIVALUL
INTERNATIONAL
DE TEATRU
DE LA SIBIU**
EDIȚIA A XVIII-A
27 MAI - 5 Iunie 2011

**Ambient la Festivalul
Internațional de
Teatru de la Sibiu 2011**
Întotdeauna alături de Comunități

Ambient și Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu au pornit la drum împreună acum 18 ani. Ne leagă Sibiu, tradițiile și dorința de a ne pune amprenta profesionalismului în tot ceea ce întreprindem.

Ne-am propus să clădim comunități în jurul valorilor tradiției și specificului local, să susținem cultura în cadrul comunităților în care existăm, convingși fiind, de asemenea, de necesitatea promovării acestora în lume. Ca partener principal al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, Ambient continuă să se dedice creșterii acestui eveniment românesc de marcă, cu gândul de a surprinde creativitatea și imaginația în cele mai nebănuite forme, pentru a contribui împreună la perpetuarea tradiției culturale. Totul în folosul comunității

Despre Ambient
Ambient este o companie al cărei capital este integral românesc și a cărei principală activitate este comercializarea materialelor de construcții, finisaje și amenajări interioare. Înființat în 1993, Ambient a inaugurat primul DIY din România, în aprilie 2002, la Sibiu. Ambient acoperă întreg centrul țării cu o rețea de 12 centre comerciale și 2 depozite logistice.

Clădim comunități.
De 18 ani.

partener principal

Habitus: conferințe și lansări de carte

Dacă pe toată durata festivalului teatrofilii devorează spectacolele pe care le descoperim cu atâtă plăcere, este la fel de important să cunoaștem și secretele din spatele acestor evenimente care ne uimesc și ne încântă totodată.

Sâmbătă, 28 mai, la Centrul Cultural Habitus s-a deschis seria de conferințe și lansări de carte din cadrul Festivalului Internațional. Am avut plăcerea de a recunoaște chipurile unor importanți critici de teatru, dar și a unor oameni dornici de a dezvolta arta teatrală românească, de a aduce la nivelul culmilor europene. Așadar, surpriza a constat în

aceea de a reuși să exploateze toate variantele pe care un actor le naște vizavi de o scenă. Munca uriașă din spatele acestui proiect este împărțită, în egală măsură, între comedia și coordonatorul lor. Această colaborare perfectă face posibil ca în fiecare seară să se nască un nou spectacol adaptat impecabil publicului, care este o parte integrată în reprezentație. Magia constă în modul în care a fost totul pus la cale, astfel încât protagoniștii să se întâlnească, într-adevăr, pentru prima oară pe scenă cu doi necunoscuți aleși la întâmplare din rândul spectatorilor. Totul a fost posibil datorită

Totul este făcut din pasiune și subiectele alese nu își propun neaparat să capteze interesul publicului ci, mai mult, să satisfacă nevoile artistice ale tuturor celor implicați în proiect. Asta nu înseamnă că publicul este neglijat. Dimpotrivă, totul a fost modificat, lucrându-se pe module de imagine, astfel încât spectatorii să fie învăluiți de atmosfera reprezentației și să vadă, din orice punct, tot ce se petrece în jurul lor.

Nota zece pentru publicul românesc a fost acordată de ambii coordonatori de spectacole interactive, care au apreciat căldura cu care au fost înconjurați și, totodată, dorința de exprimare și participare a spectatorilor. Ne place să credem că FITS are un rol important în conduita spectatorilor sibieni, care au învățat să nu se teamă de surprizele unui spectacol. În cea de-a doua parte a evenimentelor matinale de sâmbătă au avut loc două lansări extrem de importante care marchează, oarecum, palpabilitatea festivalului. Este vorba de *Antologia de texte pe tema FITS*, realizată de data aceasta pe tema „Comunități” alcătuită de Rodica Grigore, Anca Tomuș și Ionuț Tomuș. Cei trei autori ne-au explicat cum o temă atât de actuală poate să devină o emblemă pentru o manifestare artistică de nivelul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. În încercarea de a crea o comunitate artistică la Sibiu, acest volum, care reflectă, după cum a subliniat Octavian Saiu, „ethosul artistic” a tot ceea ce se întâmplă aici, marchează pentru posteritate, o ideologie comună tuturor, indiferent de tranzițiile sau ipostazele în care ne regăsim ca și comunitate.

Cea de-a doua lansare a fost a numărului treisprezece a revistei *Scena.ro*, revistă care își propune să ne integreze ca și mișcare teatrală pe planul european și, de ce nu, chiar mondial. Publicația ne prezintă, totodată, și o serie de evenimente culturale avangardiste care deschid porțile unui teatru nou, care, în speranța redactorului șef al revistei, Cristina Modreanu, și a colaboratoarei de specialitate Anca Ioniță, va aduce o briză inovatoare și în mișcările teatrului românesc.

Invitațiile la dezbateri au fost lansate, informațiile prezentate sunt cu adevărat inedite și extreme de importante prin unicitatea și autenticitatea lor, deci nu rămâne decât ca toți cei care doresc să facă teatru învățând din experiențele unor personalități care au reușit deja să se afirme, să participe alături de noi la miracolele spectaculare disecate și explicate pe înțelesul tuturor.

Doriana Tăut

multitudinea de tineri care au venit pentru a învăța de la cei mari, mai experimentați într-ale scenei. Ce s-a întâmplat de fapt sâmbătă dimineața a fost o întâlnire de suflet moderată, cum deja ne-am obișnuit, de Octavian Saiu, între artiștii care vorbeau despre realizările lor, și între teatrologi și critici, care ajută ca produsele finite ale artiștilor să se facă cunoscute și înțelese.

În prima parte am putut să descoperim secretele spectacolelor *Leonce și Lena* și *TRANZIȚIE*, dar am făcut și o incursiune în lumea începuturilor teatrale, datorită lui Noel Witts, conducătorul seminarului de dezbateri al Universității Metropolitane din Leeds, în colaborare cu Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu.

Trupa Maladype Szin haz coordonată de Zoltan Balasz ne-a încântat cu un spectacol viu, care pune accent pe modul în care un rol poate să facă un actor să se simtă împlinit. Așadar, regizorul piesei ne-a explicat cum, de fapt, marea provocare a fost

unui singur om care a avut o viziune și a făcut imposibilul pentru a o pune în practică. Zoltan Balasz are curajul să meargă pe mâna publicului, are o încredere uriașă în actorii săi și astfel se naște un teatru viu, care surprinde prin lejeritate și realism.

Oarecum în antiteză îl găsim pe Mathias Rettner, care are o altă viziune asupra teatrului, însă la fel de curajoasă și la fel de îndrăznească ca și cea a trupei Maladype. Cu siguranță, cei mai mulți dintre cititori au făcut parte vineri seara din mulțimea fascinată care căuta plină de curiozitate să deslușească siluetele celor de la Pan.Optikum, pierdute în multitudinea de imagini celeste care dominau Piața Mare. Ce se ascunde în spatele unui asemenea proiect, ne-a fost dezvăluit cu drag.

„Ne place să creem imagini” spune Mathias Rettner, explicându-ne că la baza acestor încercări temerare de fapt au stat conceptele unor artiști vizuali care au încercat să picteze cu oameni vii.

» luni, 30 mai

- CENTRUL CULTURAL HABITUS (Biserica Romano-Catolică – intrarea din Piața Mică)
 - Ora 10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu
 - Ora 11:00 – Launching: JURNALUL ARTELOR SPECTACOLULUI (JAS)
 - Ora 13:00 – Vernisaj expoziție de fotografie: FITS - fotograf: Mihaela Marin
 - Ora 14:00 – Conferință specială: THE PERILS OF TRANSLATION / ARTA TRADUCERII ȘI PERICOLELE SALE - Mike Phillips (GBR) și Ramona Mitrică (ROU)
- LIBRĂRIA HUMANITAS
 - Ora 12:00 – Spectacol lectură: FACTEUR HUMAIN / HUMAN FACTOR / FACTORUL UMAN de Thierry Janssen (BEL), traducerea Nicolae Prelipceanu
- ATRIUM CAFE
 - Ora 12:00 – Atelier: SEMINAR DE DEZBATERI / TALKBACK SEMINAR (1h) - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS
- PALATUL BRUKENTHAL - CABINETUL DE CARTOGRAFIE (Piața Mare, nr. 4)
 - Ora 12:00 – Program muzical (30'): Quartetul Filarmonic de Stat din Sibiu
 - Ora 12:30 – Vernisaj expoziție scenografie: „GEORGE LÖWENDAL – UN ARISTOCRAT ÎN LUMINILE RAMPEI” - organizator Fundația LÖWENDAL, prezintă George Banu, critic de teatru, Președinte de onoare al Asociației Internaționale a criticilor de teatru (ROU)
- CERCUL MILITAR
 - Ora 15:00 – Vernisaj expoziție de fotografie: APOCALYPSIS CUM FIGURIS - fotograf Buscarino - The Grotowski Institute (POL), Prezintă: George Banu și Monique Borie
- AMBIENT
 - Ora 15:00 – Spectacol itinerant: GANGSTER AND MOLL / GANGSTER-UL ȘI MOLL (30') - Circo Rum Ba Ba (GBR)
- CENTRUL DE CERCETĂRI AVANSATE ÎN ARTELE SPECTACOLULUI (CAVAS) - Preț: 10 lei
 - Ora 16:00 – Spectacol de teatru: WARUM DAS KIND IN DER POLENTA KOCHT / DE CE FIERBE COPILUL ÎN MĂMĂLIGĂ (1h40') - Regia: Rainer Kühn - Ring of Fire (DEU)
- Pietonala NICOLAE BĂLCESCU
 - Ora 16:30 – HIGH FALUTIN' / BAL MASCAT (30') - Creature Feature (GBR)
 - Ora 17:30 – HIGH FALUTIN' / BAL MASCAT (30') - Creature Feature (GBR)
- TEATRUL GONG
 - Ora 17:00 – Spectacol de teatru: METODA / THE METHOD (1h40') - Regia: Theodor Cristian Popescu - Teatrul Nottara (ROU)

- HYPERMARKET REAL (incinta magazinului)
 - Ora 17:00 – Spectacol itinerant: GANGSTER AND MOLL / GANGSTER-UL ȘI MOLL (30') - Circo Rum Ba Ba (GBR)
 - Ora 19:00 – HIGH FALUTIN' / BAL MASCAT (30') - Creature Feature (GBR)
- SALA STUDIO TNRS (Casa de Cultură a Sindicatelor – intrarea C) - Preț bilet: 20 lei
 - Ora 18:00 – Spectacol de teatru: BALLARINI / BALERINII TIMPULUI (1h) - Regia: Emma Dante - Sud Costa Occidentale (ITA)
- FACULTATEA DE INGINERIE „Hermann Oberth”
 - Ora 17:50 – Spectacol itinerant: GANGSTER AND MOLL / GANGSTER-UL ȘI MOLL (10') - Circo Rum Ba Ba (GBR)
- TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”
 - Ora 19:00 – Spectacol de teatru: LE CHAGRIN DES OGRES / TRISTEȚILE CĂPCĂNILOR (1h) - Regia: Fabrice Murgia (Artara) - Théâtre National Bruxelles (BEL)
- Pietonala NICOLAE BĂLCESCU
 - Ora 19:00 – GANGSTER AND MOLL (30') - Circo Rum Ba Ba (GBR)
 - Ora 20:00 – Concert (1h) - Fanfara de la Cozmești (ROU)
- CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR – Preț bilet: 20 lei
 - Ora 21:00 – Spectacol de teatru-dans contemporan: OYSTER / PERLA (1h) - Coregrafia: Inbal Pinto & Avshalom Pollak - Inbal Pinto & Avshalom Pollak Dance Company (ISR)
- HALA SIMEROM – Preț bilet: 20 lei
 - Ora 22:00 – Spectacol de teatru: O NOAPTE FURTUNOASĂ / A STORMY NIGHT (1h30') - Regia: Alexandru Dabija - Teatrul Național Iași (ROU)
- CASA ARTELOR – COMPLEXUL NAȚIONAL MUZEAL ASTRA (Piața Mică nr. 21) – Preț: 15 lei
 - Ora 22:00 – Spectacol de teatru: GHIDUL COPILĂRII RETROCEDATE / A GUIDE TO MY RECLAIMED CHILDHOOD (1h45') - Regia: Gavriil Pinte - Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- VINTAGE PUB – Preț bilet: 10 lei
 - Ora 22:30 – Spectacol de teatru: TRUE WEST / ADEVĂRATUL VEST (1h40') - Regia: Vlad Massaci - Centrul Multimedia Teatru '74 (ROU)
- OLDIES PUB – Preț bilet: 10 lei
 - Ora 22:30 – One woman show: ETTIQUETTE OF GRIEF / ETICHETA DURERII (50') - un spectacol de Ellie Harrison (GBR)
- ATRIUM CAFÉ - „Teatrul de la miezul nopții”
 - Ora 24.00 – One man show: NIMENI NU ȘTIE CE E-N INIMA MEA (1h) cu Florin Coșuleț (ROU)

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Adina Katona, Alexandra Păzgu, Ana Năneștean, Andreea Radu, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Opiș, Cristiana Lazăr, Cristina Gheordun, Cristina Reștea, Cristina Stratan, Doriana Tăut, Kiki Grebenea, Lucia Bucurenciu, Mateea Marin, Mihaela Anghel, Ștefania Dogariu, Vlad Părău
Echipa *Academia Cațavencu*: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Raul Gheba, Dragoș Vasile, Florin Iaru
Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spițeru, Scott Eastman, Sebastian Marcovici

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint

aplauze@sibfest.ro

smart-print.ro
tipar digital si offset

comunitățile pe înțelesul maseilor

În 2009, la Romexpo București, în cadrul Salonului de motociclete, accesorii și echipamente (SMAEB), are loc lansarea oficială a Asociației "Comunitatea Motocicliștilor din România" (ACMR). Era și timpul ca donatorii de organe să se organizeze eficient, ca să știe și Cristi Minculescu de unde să ia bucați din ei.

Cea mai veche comunitate românească din Grecia e înființată în 1992, la Atena, și se numește "Sfântul Ștefan cel Mare". De două ori greșit. Unu: pentru că "Sfântul Ștefan cel Mare" e o contradicție în termeni. Și doi: dacă voiau să facă o glumă proastă bună, și-au fi intitulat comunitatea "Tudor Vladimirescu Said Hallo To The Eteria".

Mai 2011: George Michael (foto) declară că "a dezamăgit comunitatea tinerilor gay" și că doarește să-și ceară scuze pentru asta. Și mă rog de ce a dezamăgit? Pentru că a fost condamnat în 2010 la opt săptămâni de închisoare pentru consum și posesie de marijuana. Eu zic să nu-și facă probleme: 70% dintre homosexuali ar sta două luni încuiați în aceeași cameră cu George Michael (fumat sau nu).

Ianuarie 1978: la inițiativa rabinului șef al comunităților evreiești din România, Dr. Moses Rosen, este inaugurat Muzeul de Istorie al Comunităților Evreiești din România, aflat în clădirea Templului Unirea Sfântă din București. Era și cazul: dacă nu-l făceau repede muzeu, Ceaușescu îl dărima și trîntea în loc un superb bloc de locuințe pentru evreii din Comitetul Central.

În 1992 apare, la editura Kriterion, *Istoria comunității albaneze din România*. Din fericire, singurul volum publicat la noi are doar 90 de pagini. În țările care prezintă interes pentru temuta mafie albaneză, istoricii comunității au publicat câte cinci volume a câte 250 de pagini fiecare. Iar după ce au vîndut drepturile de ecranizare la Hollywood și-au tras pașaport american și s-au mutat în Bahamas.

ComUNITER

CE SĂ JEFUIM MĂRITE
HAN, PUTORILE MEA DE
MOLDOVENI N-AU MAI
MUNCIT NIMIC DE LA
ULTIMA
INVAZIE.

M A R D A L E

cronica de pe lîngă teatre

Căpcăunilor nostalgici, ochii plînși vor să vă vadă!

Da, a venit încă o dată vremea să vorbim fără menajamente despre teatru. Ca de exemplu, să ne întrebăm, încă o dată, "Ce este teatrul?", discuție care derivă negreșit din întrebarea filosofică "Ce este omul?", pentru a conchide că din aceste dileme clasice nu putem ieși, fiind imposibil să găsim niște răspunsuri coerente, din simplul motiv că aceste chestiuni nu ne interesează. Ca să fiu mai clar: teatrul este atunci cînd îți place să te duci la teatru, iar oamenii sînt de mai multe feluri. Oamenilor ca mine, de pildă, le e ușor să iubească teatrul și de la ei de-acasă, iar dovada cea mai bună sînt cronicile de mai jos, pe care le-am scris fără vă vad nimic! Așa cum v-am obișnuit, e vorba despre piesele din programul de azi. Dați-mi un telefon după ce le vedeți. Sînt curios cum se termină.

Ora 16:00 – WARUM DAS KIND IN DER POLENTA KOCHT / DE CE FIERBE COPILUL ÎN MĂMĂLIGĂ

Răspunsul e simplu: pentru că e singura oală destul de mare încît să încapă copilul în ea la fiert. Dacă îl lași să fiarbă singur, nu mai ai în ce să faci mămăligă și ești obligat să mînci copilul cu piine, ceea ce-i strică tot gustul. Așa că n-ai altă soluție decît asta de compromis: ambele în aceeași oală.

Ora 18:00 – BALLARINI / BALERINII TIMPULUI
Urmărim aventurile unor balerini ambițioși, care se întorc în timp, încercînd să rezolve greșelile istoriei prin balet. Îl veți vedea pe Hitler căzînd în genunchi și plîngînd, jurînd că nu va invada niciodată Polonia,

profund mișcat de dansul lor. Genghis Khan își va părăsi armata și va călători cu ei, dorind să devină la rîndul lui un balerin al timpului. La sfîrșit, vor fi mîncăți cu toții de dinozauri, întrucît dinozaurii nu înțeleg baletul.

Ora 19:00 – LE CHAGRIN DES OGRES / TRISTEȚILE CĂPCĂUNILOR

Căpcăunii sînt triști din foarte multe motive: că nu le sînt acceptate comentariile pe bloguri, că lucrătorii de la drumuri și poduri repară extrem de lent podurile, dar, mai ales, că au o singură oală destul de mare încît să fiarbă copii în ea.

Ora 22:00 – ETIQUETTE OF GRIEF / ETICHETA DURERII

Spectacolul prezintă o problemă prin care a trecut orice femeie care se respectă: îți cumperi o haină care îți stă superb, dar are o etichetă tăioasă, care te împunge într-un șold cînd mergi. Dacă o tai, nu-și mai dă seama nimeni că ai țoale de firmă. Dacă o lași acolo, îți strică dispoziția toată ziua. Așa că în final te decizi să o lași acolo și să te descarci urlînd la bărbați. S-au obișnuit.

Ora 22:00 – A GUIDE TO MY RECLAIMED CHILDHOOD / GHIDUL COPILĂRIEI RETROCEDATE

Un copil stă și se gîndește la toate momentele frumoase și urite din viața lui. În timp ce fierbe într-o mămăligă.

Căpitanul Cronicard